

LES OBRES, ELS AMORS I LES BONES RAONS

Barcelona viu sota un règim permanent d'obres públiques. Per a un observador passavolant, això podria constituir un senyal de dinamisme, però si insistia una mica en l'observació —i es quedava una temporada entre nosaltres— li entrarien tot de dubtes, aproximadament els mateixos que tenim els naturals del país.

L'esventrament de carrers és cosa de tot l'any, però quan s'acosta la temporada turística sembla que regolfi, com si volguéssim impressionar les visites posant la ciutat de panxa enlaire. Després, amb la vinguda dels primers freds, el ritme s'amaneix: els forats, les valles i les piles de runa continuen, però sense el formiguejar dels treballadors, com si ja no hi hagués pressa. Un aire de melangia i de misteri es va apoderant de les obres; sovint, una camioneta s'atura en un xamfrà o a mitja travessia, en baixen dos o tres homes i amunteguen unes quantes eines a terra, preferentment al peu d'un arbre o d'un fanal. En la fase següent de l'operació, els productors descalfen algunes rajoles, caven sense aprofundir massa i, quan l'instint els diu que ja n'hi ha prou, col·loquen uns cavallets metàl·lics amb unes fustes pintades de colors molt visibles, per tal d'evitar que els transeünts es facin mal amb el forat. A vegades hi pengen uns llums vermells, de gran efecte nocturn, i ja es pot dir que han enllestit. La camioneta torna, recull els homes i les eines i se'ls emporta cap a uns altres carrers, a prosseguir la seva enigmàtica missió.

Al principi, els veïns es miren el forat amb un cert respecte, però no triguem a perdre-li la por i comencen a tirar-hi escombraries, sobretot d'aquelles que no són de l'exacta competència de servei municipal de recollida, com ara la tassa d'un wàter d'abans de la guerra, animals dissecats no recuperables, matalassos que ja no poden més, etcètera. Un cop en aquest punt, algú podria sospitar que l'obra ha estat abandonada, i s'equivocaria de ple. Hi ha qui procura des-

congestionar el forat, que és el problema més urgent, i fa descarregar a prop d'ell un enorme recipient de ferro —un *container*, un "contenedor", amb el temps ja es trobarà la paraula justa—, destinat a distreure els veïns, els quals, atrets per la monumental galleda, fan dissabte i no deixen ni un malendrec a casa. Un estudi dels "contenedors" que hi ha escampats pels carrers de Barcelona, permetria saber no tan sols detalls molt interessants sobre l'estil de viure dels barcelonins, sinó sobre algunes possibles maneres de morir.

L'esvoranc públic té força expansiva, pobladora, infla la ciutat en una dimensió insospitada. Sovint, arran del forat, hi apareix una tenda de campanya (o més d'una) i els matins d'hivern, quan les temperatures són baixes, uns estranys acampadors fan foc a terra. S'escalfen ells, escalfen aigua i, si molt convé, torren pa. Són els encarregats de vigilar que ningú no trepitgi el forat i l'escantellí.

Quan l'obra és d'una certa envergadura, en comptes de tendes de lona s'alcen barraques de fusta, de metall i, fins i tot, de parets de maó arrebossades. En un xamfrà molt cèntric del districte sisè hi ha, des de fa mesos i mesos, un petit nucli de població sobreposat, amb cases blanques de teulada amb aigües i finestres fetes amb un sentit de permanència en les quals, mig cloent els ulls i deixant-se dur per la suggestió, gairebé s'hi veuen testos amb flors i gàbies amb ocells. Si no fos pels anuncis (cal aprofitar-ho tot), semblaria la maqueta d'un poblet del sud abandonada a la via pública.

La ciutat improvisada i barroera, la de les barraques a ple carrer obert en canal, tocada de forats grans i petits (explicables o inexplicables), amb el terra incessantment remogut, s'està menjant l'altra, la que estímem de veres. Si la bandera blanca encara servís, ens vindrien ganes de negociar una treva.

PERE CALDERS